

Sobota 19.9.2015

Sobota- První šok

Nikdo ze studentů Gymnázia Jana Keplera netušil, kdo přijede do naší nádherné Prahy. Každý z účastníků ze Straubingu se choval úplně jinak. Bylo to těžké, vymýšlet program na 48 hodin pro našeho Němce, kterého jsme nikdy nepotkali. Každý chtěl jít někam jinam, někteří byli na skvělé akci "Zažít město jinak", jiní byli v garáži a obdivovali auta, někteří šli hned za alkoholem, občas za památkami. Odvážní jeli do krásného starého města - Kutné Hory. Němci si užívali víkend nejvíce ze všech dnů, protože byli kulturně velmi neaktivní, ale na party byli nadměrně aktivní. Čeští kluci už tušili, že budou mít velice těžký týden s německými studenty hrajícími si s nožem na veřejnosti a pijícími alkohol. Každý mluvil svým mateřským jazykem, tedy česky, německy, všichni jsme mluvili anglicky, ale zvládli jsme to!!!

Neděle 20.9.2015

První seznámení již proběhlo, dlouhé povídání do noci způsobilo, že náš druhý společný den začal poněkud líně, dlouhým spánkem. Když jsme se dostaly z domu, vyrazila naše čtyřčlenná parta směrem na Náplavku, kde nás již z dálky vítala hudba, vůně jídla a hluk ranní Prahy. Krásné neděli nesmí chybět pořádná snídaně - veganský dort a káva. Má rodina ještě neměla možnost holky poznat, protože já a má Němka jsme se přidaly k Helce s její Lady na kolečkách, a tak nám alespoň přišli dělat společnost při nedělním dopoledni u vody. Po pár krásných chvílích na Náplavce jsme chtěly holkám ukázat správnou českou kuchyni. V hospodě jsme se sešly s další částí německé výpravy, chtěly jsme se Němkám pochlubit svíčkovou, která však v poledních hodinách došla a pak se znovu jako zázrakem objevila. Odpoledne jsme šly společně na Kampu, kde na Lennonově zdi již navždy zůstane památka na česko-německou výměnu 2015. Na závěr dne chtěly naše německé kamarádky ochutnat dary českého chmelu, jejich chuť však nedokázaly ocenit.

Neděle 20.9.

Už za sebou máme první noc. Prvotní rozpaky se sice ještě nerozplynuly, ale pomalu mizí v dáli. V rámci lámání ledů jsme se rozhodly připojit k Elišce a Nicole a vyrazily jsme tak společně na celodenní výlet do Kutné Hory. Hned ráno jsem pocítila, že budu muset trochu usměrnit svůj chaotický životní styl, který byl s Danielinou německou přesností vskutku nekompatibilní. Během dne jsme navštívily všechny možné památky, místní antikvariát a nakonec i cukrárnu, která sklídila úspěch úplně největší ze všech zmíněných aktivit. V sedm hodin večer jsme konečně nasedly na rychlík do Prahy, vytáhly jsme kytaru a jako správné výletnice jsme zaplnily kupé svým zpěvem. Když jsme pak večer s Danielou vystoupily na Smíchovském nádraží, byly jsme obě utahané jako kořata. Dojmy jsou ale velmi kladné. Myslím, že si budeme rozumět.

Neděle: Zažít město *opravdu* jinak

Autor: Karel Vavřena

Po naší sobotní zkušenosti, kde jsme se mimo jiné dozvěděli, že naše Němce zajímá víc kudla za pětikilo u Vietnamců než Orloj naproti, jsme změnili naše nedělní plány a vzali jsme je do největšího obchodního centra v Praze.

Sychravé nedělní dopoledne. Jsme v autobuse a míříme někam na jih Prahy. Poměr Vietnamců v našem autobuse se s každou zastávkou zvětšuje a za chvíli už se před námi

tyčí obrovský modrý nápis: Obchodní centrum SAPA. Můj Němec je celé dopoledne zakřiknutý, ačkoli jsem v sapě nikdy nebyl, nakecal jsem mu, že je to tam nebezpečné a že se má mít na pozoru. Jeho touha po rolexkách za stovku je však silnější.

Pak už nakupují nože, elektronické cigarety a něco, čemu říkají Schlagzeug. Dáváme si oběd ve Vietnamské restauraci a ani tentokrát to nebude česká kuchyně.

Po obědě se s Eliášem od zbytku oddělujeme. Pomáhá mi nakoupit jídlo a pití na zbytek dne. Mám v plánu využít toho, že mi je v pondělí osmnáct a na menší párty se chystám pozvat i naše Němce. Abychom se drželi našeho tématu Řeka, pronajal jsem si v Libni loď.

Vnikáme s Eliášem na loď. Připravujeme pohoštění a čekáme na ostatní. Loď je poměrně zachovalá vzhledem ke skutečnosti, že už na ní téměř třicet let nikdo nebydlí. Lidé přichází, mezi nimi i Pepa a Thomas se svými Němci. Můj mozek už nepocituje žádný strach. Němci lezou na střechu a mávají na okolí. Z jejich očí vyzařují jiskřičky štěstí. Následujících několik hodin mého života si přesně nepamatuji. Víím jen, že jsme se na večer přesunuli do parku u školy. Rozložili jsme naše karimatky a jak jsem se později dozvěděl, spaní ve spacáku před školou se Eliášovi líbilo z celého týdne úplně nejvíc.

Pondělí 21.9.2015

Po náročné neděli jsme se dostali k pondělnímu organizovanému programu. Po snídani se odebíráme na autobus, který má deset minut zpoždění. Poté, co přijede, mi má německá studentka oznamuje, že jedeme příliš brzo. Po příjezdu do školy zjišťujeme, že jsme dorazili přesně na čas. Ve škole následující seznamovací hry (pouze v němčině, což ze začátku vypadá jako noční můra, ale poté, co zjišťuji, že valně většinu rozumím, si je docela užívám). Povídání o projektech, které děláme, se pohnulo kupředu a už máme i název povídky!! Následují prezentace od studentů tercie (v angličtině, takže rozumím docela dobře) a od pana profesora Dostála o Vltavě. Na oběd jsme vyrazili do města, avšak restaurace byla zavřená a byly jsme donuceny vrátit se do školy, kde Němci ochutnali jídlo v Eurestu. Vyrazili jsme na procházku Prahou, mnoho z nás mělo připravené prezentace. Cestou se ztratilo pár německých studentů, které jsme po pár minutách našli. Cestou domů jsme poprvé našli zajímavé téma k hovoru, takže jsme poprvé celou cestu konverzovali. Po večeři následovala cesta ke kamarádce, kde jsme strávili celý večer jezením, pitím a hraním her v angličtině.

☺☺☺☺

Úterý 22.9.2015

☺☺☺☺

Úterý

Protivný zvuk budíku mě vyruší ze snění. Vstávat! Němka pomalu vstává a dlouze hloubá nad dnešním outfitem. Po dalším váhání a mém naléhání, že opravdu nemáme tolik času, se rozvážně sune do koupelny. Po chvíli přemlouvání se tedy konečně po snídani vydáváme na cestu. Ano, samozřejmě vše dobíháme. Po chvíli vyptávání ve škole zjistíme, že na tom rozhodně nejsme nejhůř a vyměňujeme si své ranní problémy.

Pokračujeme školním programem v doslova rozběhnutém ránu. Trochu se vydýcháme při poslechu Vltavy od Bedřicha Smetany. Němečtí chlapci nehodlají Smetanu tolerovat, ale děvčata jsou ohleduplná (jedna dokonce ohromená) a tiše sedí.

Z naší milované školy se přesouváme k Pražskému hradu, kde již nevlají rudé trenýrky místo prezidentské zástavy. Škoda, němečtí kamarádi byli zklamáni. Nu, co se dá dělat, pokračujeme směrem k výstavě Má Vlast. Výstava sice Němce nezaujala tak jako událost s rudými trenýrkami, ale úspěšně jsme ji s nimi přežili s příslibem blížícího se oběda v nejmenované restauraci Einstein. Obsluha restaurace nás, po chvíli prvotního šoku z příchodu mamutí skupiny, která mluví denglišskočesky, začala tolerovat, a dokonce nám po dlouhém dorozumívání přinesla objednané pití. Oběd se nakonec vydařil a všichni jsme se spokojeně odvalili na přednášku o náplavkách, která byla zajímavá, ale přes projíždějící vlaky, auta a kola jsme bohužel přišli o některé důležité části. Němečtí jinoši se ani nesnaží předstírat zájem a porovnávají si nově zakoupené nožičky.

Náš společný program tímto končí, my se rozdělujeme na skupinky a vydáváme do víru velkoměsta. Například my jsme se oddaly romantické části Prahy - Petřín. Po svižném výběhu (ano, opravdu jsme běžely) se dostáváme na vrchol Petřín-Turm. Všechny jsme ohromeny krásným výhledem na Prahu. Naše ohromení nebere konce a vyhlídky několikrát obkroužíme.

Blíží se západ slunce a my sbíráme poslední zbytky sil na vyčerpávající cestu domů na večeři. V tramvaji nehrajeme divadlo, ale snažíme se o kvalitní dialog naším novým jazykem dengliš. Uf! To byl náročný den. Usínáme naprosto vyčerpané. Gute Nacht!

Středa 23.9.2015

Němci byli poněkud vyděšení poté, co jsme je seznámili s trampingem. Dívali jsme se na půlhodinový dokument a po jeho shlédnutí se mě má nová kamarádka zeptala, jestli se opravdu nesprchují. A když jsem se jí zeptala, jestli by to někdy chtěla zkusit, tak rozhodně odpověděla že nikdy. No je pravda, že Němci jsou mnohem pořádkumilovnější, s tím mám po tomhle týdnu docela zkušenosti. Nicméně jsme si potom vyšli ke Štěchovicím, místo 9kilometrové trasy na 7kilometrovou a myslím, že jim to stačilo k představě o Češích a jejich zálibě v turistice. Protože jsme je nechtěli úplně zdeptat, tak jsme vymysleli večerní program, který měl také něco společného s řekou! Teda, spíš s vodou... Večer jsme šli do aquaparku, kde jsem jim to určitě líbilo, protože tam byly nejenom sprchy. Erika řešila krádež peněženky se všemi doklady, díky čemuž naučila svoji Austausch-Partnerin spoustu neslušných slov a ukázala jí, jak vypadá policejní oddělení.

Adriana, Erika

□(◡ ◡)□

Čtvrtek 24.9.2015

□(◡ ◡)□

Čtvrtek – předposlední den!

Josef Škrdlík

Je ráno. V hlavě jsem vyhledal pár německých slov. Můj Němec stále spí. Oslovil jsem ho jeho jménem, Simon, a pomaličku mu svojí špatnou němčinou předpřipravenou větu přednesl. Pozdravil, na každodenní otázku odpověděl, že se mu spalo dobře a šel na chodbu, kde chytá wifi z nedaleké restaurace, aby se mohl připojit na whatsapp.

Uvařil jsem čaj, který nechtěl. Udělal jsem dle mého názoru velmi chutné tousty, s výrazem přemáhání jeden rozžvýkal a řekl, že má dost. Údajně nesnídá, nevím ale, jestli mu nechutná, nebo je přehnaně slušný a odmítá všechno, co mu bývá nabízeno. Jím, jako každé ráno, a on sedí naproti mně. Moje němčina nestačí na to, abychom začali normálně konverzovat, a on není nijak hovorný. Jen se na sebe hloupě díváme, oba se cítíme trapně.

Jako každé ráno nikoho z vychovatelů nepozdravil, v tramvaji jsem Simona představil svým kamarádům, on se ale díval úplně jinam, neřekl ani slovo.

Dojeli jsme až na Veletržní palác, čtyřicet minut trapného mlčení. V kavárně se pouští do řeči se svými kamarády, extrémní introvert tedy není. Koupil jsem mu oplatky, které si s chutí dal, je to tak, prostě mu nechutná. Místo prohlídky Slovanské epopeje si svými kumpány lehl na sedačku a pustil se do hraní her na mobilu, je mu teprve patnáct, spíše úsměvné. Nevadí mi to, v jedenácti jsme se chovali stejně.

Zdá se, že si opravdu nerozumíme, během celé prohlídky Rohanského nábřeží a Vltavské jsme spolu prohodili jen dvě věty, ujišťoval jsem se, jestli nemá hlad. Neměl, samozřejmě.

Po programu mi Thomas oznámil, že jeho, Martinův, Karlův a můj Němec chtějí jít do centra, nás k tomu ovšem nepotřebují. Simon mi řekl, že s ním chodit nemám, prý si chtějí koupit dárky pro rodiče a nějaké další nože, které jsou v Německu zakázány. Poměrně ironicky jsme my, čeští chlapci, pokračovali v prohlídce Karlína. S Němci jsme si tedy na chvíli vyměnili role, převzali úlohu Pražanů, kterým je město úplně ukradené.

Na náš závěrečný večer na Keplerovi trefili, čímž rozhodně stoupli v mých očích, nechci říct, že bych je předtím podceňoval. Němečtí chlapci si zpívání Včelky Maji užili, ze slámek si udělali tykadla a to, že si poté mohli udělat pár skvělých „selfíček“, je naplnilo tak, že následující film, „Jak utopit doktora Mráčka“, ani nedokázali vstřebat.

Večer jsme šli na Petřín. Pochválil krásný výhled na noční Prahu, přece jen tedy v určitých oblastech dospěl. Mám ho rád. Přesto, že je mezi námi takový věkový rozdíl, občas najdeme společnou řeč. Uvědomil jsem si, jak směšně muselo mé chování před pár lety vypadat v očích starších. Do Straubingu se těším, s Thomasem a Karlem jsme si předsevzali, že se u nich v Německu budeme chovat úplně stejně jako oni.

Čtvrtek - no2

Ráno přišlo poněkud náhle. Naše společná oslava života se mimořádně vydařila. Musím říct, že jsme šly spát velice brzo – brzo ráno. Nicméně po společné snídani jsme nabyly novou energii a vyrazily směr Veletržní palác. Tři z nás po svých a moje exchange parťačka se klidně vezla – říkám jí Lady na kolečkách.

Měly jsme štěstí, tramvaje ohne Treppe na sebe pěkně navazovaly. Dorazily jsme do kavárny u Veletržního paláce – ano kavárna, díky bohu. Chvíli jsme poseděly, popovídaly si o projektu, který má být naší vrcholnou prací a vydaly se vstříc Národní galerii. Čekala na nás slečna, která nám pověděla o proudech v umění (to zní jako voda) a provedla nás druhým patrem v onom obřím prostoru. Umění je dobrá věc, ale uličky Prahy taky – po dopoledni stráveném vevnitř jsme je s radostí uvítali.

Prošly jsme si krásnou stanicí metra Vltavská a pokračovaly po druhém břehu Prahy. Naneštěstí z mostu k řece vedly jen schody. Chvíli jsme na ně zíraly. A co dál? Místo seběhnutí jsme se vydaly najít jinou a schůdnější cestu pro mou wheelparťačku. Sice nám to chvíli trvalo, ale podařilo se. Dokonce i zbytek skupiny si po chvíli všiml, že jaksi nejsme všichni.

Cesta kolem řeky nás dovedla na velmi zvláštní místo – louka, ohniště, starý židle a hipsteři kolem. Kdybyste to nevěděli, člověk musí vidět horší místa, aby si užíval krásných. To je hříčka dne.

Následoval rozchod a čas na upečení uměleckých děl. Náš zázrak byl naštěstí už stvořen předešlého večera. To znamená, měly jsme volno! No vlastně ne tak docela, ještě jsme holkám neukázaly Staromák.

V šest hodin byl sraz ve škole a slibovaná vystoupení všech účastníků výměny. Společně jsme si zazpívali Schnappi das kleine Krokodil a Biene Maja. Každý se jistě bavil při zpěvu německých studentů české verze. A jistě ani my jsme nezůstali bez posměchu. Kreativní část byla ukončena naší verzí songu Hit the road Jack! Nesmrtelná to píseň. Trochu se obávám, že mi bude znít v hlavě ještě hodně dlouho. Večer vyvrcholil u filmu Jak utopit doktora Mráčka – nicméně teď se hodí spíš jiný název: Wie soll man dr. mráček ertränken. Musím se přiznat, že jsem rozuměla jen slovům typu ahoj a Wasserman. Konec vodníku v Čechách znamenal i konec našeho večera. Wir haben es genossen!:)

Pátek 25.9.2015

□(° 3 °)□ Alena Smutná

Dnes konečně odjíždějí. Už stačí jen vstát (asi nejtěžší bod programu) a dovést Němce na nádraží. Tak jo, za čtvrt hodiny bych mohla vstát. Vstávám hned, protože se bojím, že bych se už nezbudila. Snídám. Němec nikde. Autobus jede až za půl hodiny, takže zatím

nevyšiluju. Sestra odchází do školy, autobus jede za čtvrt hodiny, Němec stále nikde. Nakonec stíháme autobus jen díky tomu, že má zpoždění. Na nádraží dorážíme naštěstí včas. Nakonec jsme se všichni dokázali najít. Němci mají ještě asi dvě hodiny volna, my jedeme do školy na zhodnocení pražského týdnu výměny. Dostali jsme za úkol napsat něco o jednom dni, tak tu sedím u počítače a píšu tohle.

□(° 3 °)□ Pátek_Hušek Martin

Zprvu jsme každý vzbudili svého Němce a už v zaběhlých kolejích jsme připravili snídani. Poté následovalo přesvědčení kamarádů, kteří mají vždy na všechno spoustu času, že už je opravdu vhodná chvíle na sbalení kufrů, avšak někteří to měli značně jednoduší, protože jejich kufry nebyly od začátku ani vybalené. Následně jsme se rozloučili s rodiči a naposledy se vydali na cestu metrem na Hlavní nádraží. Obyvatelé městečka Straubing naposledy sledovali ruch a spěch ranní špičky velkoměsta. Po přijetí na nádraží následoval malý nákup zásob na cestu a život ve drahém a přísném Německu (bystrý čtenář pochopí, co patnáctiletí Němci mohou v Česku nakupovat...). Čekalo nás rozloučení a popřání příjemné cesty do Německa.

V pátek se také začaly projevovat pocity, které jsme po celou dobu trvání pobytu nedokázali popsat. Obecně pátek byl velmi rozporu plný den. Mnozí cítili pocity úlevy, druzí pocity smutku a stesku. Vymezit se pouze na jednu stranu nelze. Přestože byli Němci mnohdy nevychovaní až nezvladatelní, každému nám přilnuli k srdci. Tento necelý týden se zdál nejprve dlouhý, ale potom zase krátký. Okolo středy, kdy jsme své kamarády začali poznávat, blížil se už konec. Německá nátura je odlišná od té české, proto jim nemůžeme vyčítat, že se nechovají z našeho pohledu normálně. Ve svém věku poprvé navštívili sami velkoměsto. Z toho se také odvíjí jejich zájem ve svobodném pohybování a dělání věcí, které jsou pouze pro dospělé. Všichni jsem to ve zdraví přežili, snad i stejně přežijeme Německo. Sám jsem zvědavý, jak tam u nich bude všechno probíhat.